

Защото на 9-и ноември миналата година тукъ погребяха великия старецъ — Левъ Николаевичъ Толстой, който умрѣ на 7-и сжщия мѣсецъ, въ 5 часа утринъта. И телеграфътъ тозчасъ разнесе по цѣлия свѣтъ печалната новина, и свиха се сърцата на всички, които познаваха великия човѣкъ.

А едва ли ще се намѣри нѣкой, който да не е челъ нѣщо отъ него, да не е чулъ за него, да го не познава. Съ своитѣ многобройни книги, той прѣстна великото си учение по цѣлата земя. И сега навсѣкждѣ, кждѣто иматъ писмо и книга, кждѣто иматъ училище и библиотека, навсѣкждѣ знаятъ, кой бѣ Толстой и какво учеше той.

И всички го обичаха него, великия учителъ и баща. За неговата болестъ се даваха извѣстия и телеграми по цѣлия свѣтъ. И тия извѣстия и телеграми се печатаха по вѣстниците, лѣпѣха се по прозорцитѣ на редакциитѣ, по банкитѣ, по улицитѣ, и всички се надварѣха да прочетатъ, да узнаятъ — какъ е здравето на Толстоя. И дѣтска радостъ пълнѣше гърдитѣ имъ, когато узнаваха, че той се поправя, че той е още живъ.

Ала не бѣше за дълго: старецътъ стана на 82 години и не можеше повече да се противи на смъртъта. И въ деня на неговата смъртъ се обадиha и американци, и китаици, и перси, и индуси, и японци; пишатъ и отъ Парижъ, и отъ Трансваалъ, и отъ Сант-Яго, и отъ сибирскитѣ пустини, отъ Канада и Цейлонъ; пишатъ и велики князе, и писатели, и арестанти, и професори, и попове, и солдати, и дѣца . . .

Защото нѣма страна, до която да не е достигнало неговото горещо слово: о б и ч а й ч о в ѣ к а, защото и ти си ч о в ѣ к ѣ ! И той самъ оби-